

Kontrollera allt. Radera.
JONAS HASSEN KHEMIRI

...slutet på historien.

Första stycket är som ett hoppfullt intro där vi får följa hur du vinkar farväl till din familj och där är din mamma som faller en glädjetår och så din bror som önskar dig lycka till och sen du som hoppar upp bredvid flyttgubbarna och vinkar hejdå en sista gång och snart är ni på väg, bort från allt det gamla, bort från det trångsynt skvallriga. Du och din nya framtid, du och dina nya nycklar till den nya lägenheten i staden med det där riktnumret som bara har hälften så många siffror och hälften så många nollor som din hemstad. Sen ser vi hur flyttgubbarna tar farväl och det är skymning nu, dunkel hall och skugghorisonter i bakgrunden av travar med banankartonger och pösigt klädfyllda svartsäckar. Och så du i ensamt fokus, du som står där i din nya hall under en dinglande glödlampa med ett nytt leende på läpparna. Allt som hörs är tonerna som försiktigt slingrar sig ned från våningen ovanför. En granne. Med piano. Det låter som den där klassiska jazzlåten Night and Day, tänker du och går nynnande mot badrummet.

Andra stycket spelas taktfast och rytmiskt och vi får följa hur du målar om hallen och spikar upp tavlor och så fort du är installerad i lägenheten tar du kontakt med Arbetsförmedlingen för det ska bli annorlunda den här gången. Din handläggare har blommig blus precis som den förra men är tusen gånger mer hjälpsam och hon säger inget om att det skulle vara för sent att starta om och kommenterar inte den fyraåriga luckan i din CV. Snart skickar du ut dina första ansökningar och snart blir du kompis med tanten på Posten och snart hejar du på killen i spärren och snart börjar du tänka att varje tunnelbanefärd är som en resa i stadens blodomlopp. På kvällarna skålar du med dig själv och bara ibland pratar du med någon hemifrån och då gör du alltid ditt bästa för att använda din nya stadsröst som är precis lagom blandning av uttråkad och ständigt påväg och ibland ropar de att du minsann låter som en riktig stadsbo! Sen sent om natten får du sällskap av toner. Pianot från lägenheten en våning upp. Din granne envisas med att spela samma jazzlåt kväll efter kväll på repeat och när du inte kan sova plockar du fram en golvmopp och dunkar med den i taket och när inte det funkar drar du brödkaveln några gånger över elementet men oftast spelar han bara lite tystare och när du drar fram en stol och sätter vattenglasets mot köksventilen hör du minsann att han fortfarande sitter där och klinkar.

Tredje stycket inleds i dur och avslutas i moll och här tycks det ha gått några månader för det har plötsligt blivit vinter och du har firat jul i hemstaden. Du kommer hem till lägenheten med öronsåriga av alla frågor om hur det är på jobbet och hur går det med kärleken och har du hört att Åsa har fått barn och har du sett några kändisar förresten och ibland drar du till med Gunde Svan på NK och ibland säger du Arne Weise på Åhléns och varje gång får du de där imponerade sekunderna av tvivelstystnad när de inte riktigt vet om du menar allvar eller ljuger. Tillbaka i lägenheten som plötsligt känns mindre än du minns den och där på hallmattan ligger en ny laddning brev från arbetsgivare som med standardformuleringar tackar för visat intresse men tyvärr behöver vi ingen PC-samordnare

...slutet på historien.

som är expert på Windows 98. Du har knappt kokat dig en kopp te och lugnat nerverna innan klockan blivit midnatt och såklart börjar det där förbannade jävla pianoklinkandet från ovanvåningen och du känner plötsligt att nu får det vara NOG! Ingen normal människa spelar piano såhär dags och särskilt inte samma låt igen och igen och Night and Day 24 gånger på raken får dig att flyga upp ur soffan, knyta morgonrocken och gå mot trapphuset. Hans brevlåda saknar namn och du blir lite nervös för han skulle ju kunna vara en psykotisk Rohypnolmördare som bara väntar på sin chans att punktera dig med sina vassa pianofingrar formade som en ishacka. Men nej, såklart händer det inte. Han vågar inte öppna. Fegisen. Du ringer på igen och igen, du gläntar på brevlådan, du hör Night and Day eka i trapphuset, du tar sats och ropar några väl valda ord. Sen går du ned till dig och försöker somna med öronproppar och lugnande grönt te. När inte det går försöker du överrösta pianomusiken med din avslappnings-CD. Sen gör du ett nytt försök att somna. Men Night and Day dånar fortfarande från ovanvåningen och till slut ger du upp, smyger ut i trapphuset och snor grannfamiljens DN och läser platsannonserna över frukost.

Fjärde stycket spelas hypnotiskt och drömskt och här måste det ha gått ett år för din frisyra har plötsligt vuxit ut och ditt morgonrocksskärp är sladdrigt söndertuggat. På tapeterna har någon klottrat svarta och gröna krumelurer som ser ut som låttitlar och noter och programmeringskod om vartannat. Ibland leker du med tanken på att bli den första människan i världshistorien som ska överleva utan sömn för det är ju ingen idé att ens försöka sova när man bor granne med en sån fullständig jävla PIANOMARODÖR som varje natt fortsätter sin ständiga TERROR. Du försöker söka stöd hos de andra i huset men alla har skrämts till tystnad av pianomannens härjningar och vissa vägrar öppna dörren för dig och andra öppnar men tar inte bort säkerhetskedjan och en gubbe hävdar att pianomannens lägenhet står tom och tanten på trean blir likblek och säger att hon inte alls har hört något piano och killen på femman har mage att skämta om att det är ”soft med lite jazzstämning i huset”. Den enda som håller med dig är pakifarmorn som nickar och ler när du ropar ditt ”Såhär får det bara inte fortsätta!” Tillbaka i lägenheten hittar du ännu ett påminnelsebrev från Arbetsförmedlingen och det här är absolut sista varningen tag genast kontakt med oss och du viker ihop brevet och stoppar det i morgonrocksfickan.

Det femte stycket är det mest dramatiska med tonartsbyten och tempoväxlingar och här har du kontaktat hyresvärden och anlitat en advokat och lagt in Störningsjouren som snabbval på hemtelefonen och vräkningsprocessen är i full gång. Snart är segern ett faktum och alla har varit så hjälpsamma utom kanske polisen som har hotat dig med påföljder om du så mycket som tänker tanken på att ringa dem en gång till. Men vad spelar det för roll – snart kommer befrielsen och det enda som irriterar dig är att du fortfarande inte vet hur pianomannen ser ut. Såklart rör det sig om en stackars psykopatisk skäggig ensling som har spärrat in sig där uppe och som skulle må bra av att tas in på hem, det är ju framför allt för hans skull som du har ansträngt dig så, det är för husets och hans bästa som vräknings-

...slutet på historien.

beslutet snart kommer att verkställas. Men ändå är det något som inte ger dig ro, något som får dig att gå ned i grovsoprummet den där sista natten när du hör hans eviga låt spelas igen och igen. Du är på jakt efter ledtrådar och har siktet inställt på misstänkta saker som blodiga stämgaflor eller påsar med pianotråd. Men det enda du hittar med någon sorts pianoanknytning är ett tomt vinylomslag till skivan *Ebony & Ivory*. Besviknen lämnar du grovsoprummet och åker upp på vinden. Du passerar hans dörr och nu är tonerna orgelstarka, brevlådor och fönsterrutor vibrerar av dånet och utanför hörs hundar som ylar i takt och ibland sätts ett billarm igång av ljudvågorna och du måste nästan hålla för öronen när du öppnar vindsdörren. Med stressade steg börjar du gå från vindsförråd till vindsförråd på jakt efter något vad som helst ett foto en ledtråd en förklaring men allt som finns är den vanliga mixen av slalomskidor och gamla lampskärmar. Utom där, ser du det? Såklart du gör, hur skulle du kunna missa ett sånt guldglimmande notställ. Och där i samma förråd dold av en svart sopsäck – en vibrafon. Och i bananlådan notpapper och en svart anteckningsbok och om du bara klättrar upp där på fönsterkarmen och viker ned hönsnätet och sen tar du i och sträcker dig ned så mycket som du bara kan så borde du faktiskt kunna. Ja. Du tar dig snabbt ned från vinden med väslande fotsteg och väl nere i lägenheten slår du upp den gulnande anteckningsboken. Små noteringar från 1949 och framåt där ägaren som heter Isa (eller möjligtvis Ida) lyssnar på jazz och drömmer om en karriär som pianist i Paris Saint-Germainkvarter. Sen är det plötsligt 1956 och Ida eller kanske Isa har flyttat till Umeå och är kär i en klarinettist som heter Jens. De går på Folkparken Erikslund och är med på jamsessions med stockholmsorkestrar och ibland framåt småtimmarna vågar Isa eller Ida eller bägge två på samma gång sig fram till pianot och då händer det att någon storhet från Stockholm, kanske Anders Burman eller Putte Wickman, ger henne uppmuntran och då lovar hon sig att aldrig ge upp på sin dröm. Hon spelar *There is No Greater Love* en hel natt och dagen därpå friar hennes Jens. Hon spelar *God Bless the Child* i två veckor och blir gravid. Hon spelar *The Masquerade is Over* och Jens erkänner sin otrohet. Hon spelar *Solitude* och Jens den fähunden lämnar henne. Hon spelar *Here's That Rainy Day* och det regnar. Hon spelar *Blue Skies* men det fortsätter regna. Hon spelar *Fly me to the Moon* och drömmer om Neil Armstrong. Hon spelar *Baby Won't You Please Come Home* i månad efter månad ända tills Jens står där på tröskeln igen och ber hundrafalt om ursäkt. De försöker lappa ihop sitt giftermål med *Speak No Evil*. Men inget tycks hjälpa för handstilen blir darrigare och bläckfläckarna allt fler. *You Don't Know What Love Is* och *You Took Advantage of Me* och så till slut fyra månader av *I'll Be Glad (When You're Dead) You Rascal You*.

Här höjer du blicken från anteckningsboken.

Här inser du att pianot har tystnat.

Någon knackar på dörren.

Det sista stycket öppnar upp för fria improvisationer.

...slutet på historien.